

Fejezetek az Ember aki óvodás című kiadványunkból (5. rész)

BESZOKTATÁS

Az első napok nehézségei

A beszoktatás első napja számomra legtöbbször rémálomként telt el. Sorra érkeztek az ismeretlen kicsi - akik közül néhányról halvány emlékképeim voltak a megelőző családlátogatásról, vagy még az sem! Valamennyire segített, hogy általában sok szülőt sikerült rábeszélni, előző héten hozza be a kicsit az udvarra, ott játszhat, fürödhet, ismerkedhet a környezettel is velünk is. Az első valódi óvodai héten azonban csak 1-2 szülő tudott bejönni „beszoktatni”, azt is csak kevesen tudták megoldani, hogy eleinte csak délig maradjon a gyerek, tehát a gyerekek nagy része szeptember 1-én megérkezett, és már aznap teljes egészében óvodás volt. A legnagyobb bajt én okoztam: iszonyú ugyanis a név memóriám! Lassan, nehezen jegyzem meg a gyerekek nevét. Tudom ezt magamról, ezért előre készülök, tanulom a gyerekek nevét, görcsösen igyekszem az első naptól kezdve összekapcsolni az arcokkal, de csekély eredménnyel. Szerencsére általában jó segítőtársra szoktam találni a váltótársamban és a dadus nénikben: ha kétségbeesetten rájuk nézek, már tudják mi a baj és segítenek Irigylem is őket: pillanatok alatt képesek megjegyezni, ki kicsoda. Ennél nagyobb bajban már csak a jelekkel vagyok, előbb-utóbb azokat is azonosítani tudom ugyan, de néha még nagycsoportban is előfordul, hogy adott pillanatban nem villan be, hogy a gyerekeknek mi is a jele! Ezen a későbbiekben a gyerekek szoktak nagy megértéssel átsegíteni, ismerik már ezt a nézésemet, amikor nem jut eszembe ez az evidens dolog (úgy mellékesen

azon töprengék, normális vagyok-e?), és tapintatosan már mondják is, mi a jelük, anélkül, hogy kérdeznem kellene! Mint mindenki, én is boldog izgalommal szoktam várni az új kicsiket. Milyenek lesznek, hogyan tudunk majd együtt élni 3 évig? Az ember nagy csoportszoba átrendezésbe kezd, csinosít, díszít - ilyenkor még a gardrószeletrény legfelső polcán is rend lesz! De ez a várakozás azért felemás érzésekkel teli! Az első napok mindenki által ismert nehézségei - sírás, bepisilés, evés, alvás, stb... - mellett engem mindig valami iszonyú lelkiismeretfurdalás is gyötör, amit sokáig még önmagam előtt sem mertem néven nevezni, nemhogy mások előtt! Ma már írni is merek róla, mert másokkal - nagy óvatosan- erről beszélgetve él bennem titkos gyanú, hogy nem vagyok egyedül! Talán sokunkban olyasm miatt támad fel a lelkiismeret furdalás, ami tulajdonképpen természetesnek tekinthető? Arról van szó, hogy miközben megérkezik az a sok kicsi , és sírnak, és orruk folyik, és nem találják a WC-t, s nekem teljes odaadással és szeretettel csak azokkal kellene törődnöm, hogy az ő lelküket istápoljam, az én szívem másfelé szokott dobogni! Kicsit idegenkedve, kicsit kívülről nézem ezt a „bolhacirkuszt”, s miközben eszemmel azon igyekezem, hogy minden - tulajdonképpen önmagammal szemben támasztott - elvárásnak megfeleljek, a szívem szinte teljes egészében a régi óvodásaimat kíséri iskolába, s nem tudom kikapcsolni a képet lelki szemeim előtt! Szinte látom, ahogy szorongva ülnek az iskolapadban, sírnak, nem találják a WC-t, stb. ...stb.... és legszívesebben velük lennék, őket kísérném, megnyugtatom, segíteném át a nehézségeken, fogom a kezüket biztatásképpen, hiszen 3-4 év alatt a szívemhez nőttek, ismerjük egymás rezdüléseit is, és most odalöktük őket idegenbe! Szívem teljes melegével őket

szeretem még, ők tartoznak hozzám, hiszen tegnap még együtt éltünk! És most 25-30 idegen vesz körül, legtöbbször aranyos, kedves, szép, esetlenségében is ölelni való- de a szívem még foglalt, igazán nincs helyük benne! És akkor még nem is szóltam azokról az új gyerekekről, akik nem is aranyosak, nem is kedvesek, hanem nyíltan utálnak engem, az óvodát, és ezt az egészet, és dehogy ölelnivalók, hanem egyenesen ellöknek, még az érintésünk előtt is hangosan tiltakozva elhúzódnak! Milyen furcsa az élet: számomra ők szokták meghozni a fordulatot! Gondolom ez mindenki lelkében másként zajlik, én őket szoktam megsajnálni, az ő kínjukkal kezdek először együtt érezni, ők azok, akik szívemet is az új helyzet befogadására indítják! Az ő hosszú megnyugtató hatásuk - megnyugvásuk az a folyamat, ami engem az új csoport tagjává képes avatni. Nem csak nekik kell elfogadni engem, nekem is be kell fogadnom őket! Ha ez a folyamat megindul, oldódik a lelkiismeret furdalás, megnyílik a szív s egyre többen és többen férnek bele, egyre inkább képes vagyok úgy ölelni őket, mint Zsanettet, aki visszalátogatott az iskolából - aztán telik múlik az idő, s Zsanett (aki jön rendszeresen, mutatja a füzetét) még mindig örömmel tölt el, jól elbeszélgetünk, de lassan már csak kedves (nagyon kedves) ismerős, akire kíváncsi vagyok ugyan, boldog vagyok, ha látom, de szívemet már nem ő, és volt társai töltik be, hanem ezek az újak, akik már nem idegenek, már nem is „bolhacirkusz”, hanem Tamás, aki..., és Eszter, aki..., és Zoli, aki... Egyenként szívembe zárom őket, a tömeg egyénekre bomlik, és persze, hogy tudom már a nevüket, meg még mennyi mást!

Innentől kezdve aztán kezdhethetjük a közös életet! Eddig csak együtt éltünk, ezután már egymásért! (Mióta kezdem ezt a folyamatot természetesnek tekinteni, azóta kicsit gyanúsan

figyelem azokat a kollégákat, akik első nap ugyanúgy szeretik a kicsiket, mint az elment nagyokat, s felmerül bennem a kérdés: vajon mekkora, milyen mélységű az az ugyanannyira???)

Ez a folyamat akkor tisztázódott bennem, amikor először szerveztünk vegyes csoportot. Már az első nap más volt, mint addig bármelyik csoportindítás. Az ott maradó régi nagyobbak mint társak vettek részt a beszoktatási folyamatban. Mivel testvéreik érkeztek a csoportba, ezért számukra sem idegen „bögőmasinák” zavarták meg mindennapi, jól bejáratott életüket, hanem olyan kisebbek, akiket már ismertek, vagy akik éppen hozzájuk tartoztak. Az újonnan közénk kerülő gyerekek számára sem a hely, sem a személyek nem voltak ismeretlenek, hiszen a szülők már évek óta velük együtt jöttek a nagyobb testvérért az óvodába, s míg a nagy öltözött, a kicsik sokszor beszaladtak hozzánk, beszélgettünk, játszottunk, néha alig akartak hazamenni. (Amióta a vegyes csoport ötlete felmerült bennünk, ezt a lehetőséget tudatosan ki is használtuk, a szülőkkel megbeszélve!) Tehát a kicsik boldogan, ismerős környezetbe, ismerős emberek közé, alapvető bizalommal érkeztek. Sírás egyáltalán nem volt, vagy csak egy-egy kisebb hüppögés.

De ami egészen más volt: az az én hozzáállásom! Ugyan gondoltam az elmenőkre, de az új gyerekeknek mégis máshogy tudtam örülni, hiszen ők már nem tömeg voltak, ők érkezésükkor már Lauraként, Petiként, Ildikeként éltek bennem, akiknek nem kellett beférkőzniük a szívembe, mert ott voltak már mélyen beágyazódva, a szemem előtt nőttek fel, esetleg már a születésüket is végigizgultam, már csecsemőként is ringathattam őket, míg az anyuka a nagyobb gyereket öltöztette. Tehát: első nap valódi

szeretettel tudtam fogadni őket, tudtam kihez milyen hangon kell szólni, s mivel kevesebben is voltak, mint egy tiszta kiscsoport, mindenkinek jutott egy kis személyes törődés, mindenki belefért valamelyikünk ölébe, volt aki személyesen őt kézen fogja. Így lettem első nap lelkes híve a vegyes csoportnak, de erről még nagyon sok szó lesz!

A kiadvány további fejezeteit keresse weboldalunkon!